Întregul popor luptă împotriva calamităţilor

Tineretul sportiv

(Urmare din pag. 1)

Toţi ştiu că Dunărea este necruţătoare în revărsarea sa.

SPORTIVII DIN BRĂILA ÎI AJUTĂ PE SINISTRAŢI

Judeţul Brăila, mai puţin atins pînă-n prezent de calamităţile naturii, şi-a strîns rîndurile pentru a preîntîmpina furia apelor. La chemarea organizaţiilor de partid, numeroşi locuitori depun eforturi eroice pentru îndeplinirea măsurilor stabilite de Comandamentul judeţean. Printre aceştia, se află mulţi sportivi şi activişti sportivi. Secţia de canotaj a clubului sportiv „Brăila", în frunte cu dr. Victor Finescu, preşedintele secţiei, s-a constituit într-o echipă de şoc, aflată la dispoziţia Comandamentului judeţean, gata să intervină acolo unde e nevoie, împreună cu ambarcaţiunile ei.

Salariaţii C.J.E.F.S., ai Cluburilor sportive „Brăila" şi „Progresul", ai asociaţiilor „Laminorul", „Unirea tricolor" din Brăila şi „Olimpia" din Făurei au hotărît să cedeze cîte două zile pe lună, pînă la sfîrşitul anului, din salariul lor în favoarea celor care au avut de suferit de pe urma inundaţiilor.

Consiliul judeţean pentru educaţie fizică şi sport va dona, în acelaşi scop, încasările dublei întîlniri de volei, din 25 şi 26 mai dintre selecţionatele feminine ale României şi Bulgariei ce vor avea loc la Brăila. (N. COSTIN — coresp. principal).

CRONICA „CONTULUI 2000"

● Sportivii, antrenorii şi activiştii clubului Metalul Bucureşti 9 000 lei

● Asociaţiile sportive din Oradea (51 la număr) cîte 1 000 lei, în total 51 000 lei

● Echipa de hochei a Institutului de petrol, gaze şi geologie 3 000 lei

● Arbitrii de fotbal din municipiul Bucureşti şi judeţul Vîlcea, arbitrii concursului atletic de primăvară, ai concursului de călărie din Capitală, ai concursurilor de orientare turistică vor dona, în sprijinul sinistraţilor, baremurile ce li se cuvin.

● Cunoscuţii arbitri internaţionali de motociclism, Andrei Iliescu şi Eugen Pleşa, au hotărît să subscrie baremurile ce li se vor cuveni pentru toate concursurile ce le vor conduce în acest an.

Lista rămîne deschisă!

URIAŞ ELAN REPARATOR

(Urmare din pag. 1)

tarului general al partidului au evitat şocul şi panica, mobilizînd toate resursele tehnice şi umane pentru limitarea pierderilor, pentru salvarea şi ajutorarea populaţiei sinistrate, pentru refacerea grabnică a capacităţilor de producţie. Pînă marţi, dintre cele 40 de unităţi industriale, cîte au fost inundate în judeţul Mureş, 12 şi-au redobîndit potenţialul integral, 7 în proporţie de 75 la sută, 2 în proporţie de 50 la sută, 7 în proporţie de 25 la sută, şi numai 12 n-au început încă să funcţioneze. Şi asta deşi au trecut doar 3—4 zile de la apogeul acestei teribile răzvrătiri a naturii! Pildele de solidaritate umană s-au succedat fără întrerupere. Primarul comunei Ruşimunz a venit să raporteze comandamentului judeţean că situaţia celor 25 de familii sinistrate a fost rezolvată cu sprijinul consătenilor, nefiind necesar ajutor exterior. Toţi copiii din satele subordonate au fost găzduiţi în comuna de reşedinţă, ca să nu întrerupă frecventarea şcolii pînă la refacerea drumurilor. Tehnicienii Fabricii de zahăr din Tg. Mureş, întreprindere neafectată de calamităţi, s-au oferit să sprijine refacerea Fabricii de zahăr din Luduş. Ostaşii şi gradaţii unităţilor militare, angajaţi în această campanie, au atins înalte cote de eroism în timp de pace. Au început donaţiile de îmbrăcăminte şi alimente. Şi enumerarea ar putea continua...

În toată această perioadă de cumpănă, sportivii oraşului Tg. Mureş n-au rămas o categorie indistinctă. Numeroşi cetăţeni au adresat vibrante mulţumiri membrilor secţiei de canotaj pentru acţiunile lor salvatoare, efectuate cu bărcile, în ceasurile de învolburare sălbatică a apelor, cînd au scăpat oameni de la naufragiu sau au transportat alimente. Azi am vizitat, împreună cu Ion Bogdan, preşedintele C.J.E.F.S. Tg. Mureş, principalele baze sportive ale oraşului. Toate au fost serios avariate. Terenul de fotbal a stat sub o pătură de apă de aproape doi metri. Sala de gimnastică a şcolii sportive, baza nautică, terenurile de tenis şi de handbal sînt acoperite de mîl, semn că mareea plumburie s-a prăvălit şi peste ele. Impracticabile, deocamdată, credem că treptat ele vor fi recuperate. Azi (n.r. marţi) activiştii, antrenorii şi sportivii au lucrat pe toate bazele amintite, pentru prevenirea unor degradări şi mai mari. Vera Dudaş, A. Fodor, L. Török, antrenorul emerit Fr. Cerhati, A. Florescu, L. Sölöşi, F. Barabaş, I. Barbu, M. Fazekaş sînt numai cîteva nume de oameni angajaţi moral şi concret în acţiunea de amendare a consecinţelor calamităţii. O lăudabilă acţiune preventivă, realizată în ultimă instanţă, a salvat de la înec planoarele clubului, evitîndu-se astfel pagube de milioane.

În oraşul atît de greu încercat de rîul de care şi-a legat destinul, oamenii sînt în aceste zile gravi şi laborioşi. Rebusteţea lor sufletească şi reacţia lor îndîrjită, întemeiate pe unitatea de conştiinţă creată de partid şi de personalitatea tovarăşului Nicolae Ceauşescu, — prezent în cele mai grele clipe alături de cei loviţi de natură, le dă o putere mai mare decît o are oarba stihie, şi credinţa fermă că urmările acestei calamităţi vor fi anulate prin marile resurse de omenie, de vrednicie şi de putere de sacrificiu ale întregului nostru popor, hotărît să participe în totalitate, lansat şi cu un devotament-limită la acţiunile de restaurare.

CREDINŢA

(Autointerviu... sugerat)

— Săru-mîna! Îmi pare bine că te vedem din nou pe la noi. Unde te-ai ascuns atîta timp?

— Nu m-am ascuns nicăieri. Am stat cuminte la locul meu de muncă. Am şi fost găsită de către unii, mai însetaţi de psihologie sportivă. Dar n-am mai bătut scările şi birourile C.N.E.F.S. Obosisem.

— Nici în „Sportul" nu te-am mai citit de mult. Aceeaşi cauză?

— Răguşisem. Înţelepciunea populară mă sprijinea: nici popa nu toacă de două ori.

— Nu mi se pare o atitudine de combatant pe baricadele ştiinţei.

— Se pare că nu am astfel de veleităţi. Dar energiile omului sînt limitate şi nu e bine să le iroseşti.

— Este totuşi vorba de o muncă de pionierat, care totdeauna a cerut sacrificii.

— Chiar nu mă înţelegi sau vrei să animi discuţia? Am avut sentimentul inutilităţii: vox clamantis in deserto!

— Şi ce s-a schimbat de atunci? S-a mai populat deşertul?

— N-aş putea spune exact. Poate un sentiment al culpabilităţii faţă de cei puţini, dar însetaţi. Sau poate pur şi simplu mi s-au reîncărcat bateriile.

— Sperăm că n-o să se descarce prea repede.

— Asta depinde de consum, mai bine zis de consumator. Dacă va trebui s-o iau de la capăt şi să argumentez utilitatea psihologiei sportului, se vor descărca foarte repede. Şi inutil. Dacă mă voi putea ocupa de miezul unei probleme, cît de mici dar concrete, se vor reîncărca automat.

— Mai există activişti în mişcarea sportivă care neagă rolul pozitiv al psihologiei în acest domeniu?

— Formal nu. Dacă îi întrebi, toţi răspund că sînt pentru..., că înţeleg importanţa..., că vor să sprijine..., să trăiască... etc., etc. Dar, de fapt, la o adică, atitudinile faţă de ştiinţă (şi nu numai faţă de psihologie) diferă radical.

— Ce înseamnă „la o adică"?

— Piatra de încercare este participarea. Participarea atît la investigaţii cît şi la aplicarea rezultatelor. Se spune că iubirea se verifică prin dăruirea de sine, prin putinţa de a te depăşi, de a sacrifica ceva. Tot aşa se întîmplă şi cu dragostea pentru ştiinţă.

— Asta implică însă un procentaj de risc...

— Desigur. Cine nu are curajul de a risca, nu va cîştiga niciodată. Important este să porneşti cu credinţă în eficienţa ştiinţei.

— Dacă vorbeşti de credinţă, ieşim din sfera ştiinţei.

— Nu, de loc. Pentru a rupe cercul vicios al lipsei de încredere — neparticipare — imposibilitate de a cîştiga încrederea, trebuie să intervină fie o credinţă în Ştiinţă, cu Ş mare, fie cazul mult mai nefericit, o măsură administrativă.

— Mi se pare totuşi că este o contradicţie între raţionalismul omului zilelor noastre şi dorinţa de a găsi o încredere apriorică.

— Să încerc să te conving printr-o analogie, chiar dacă va suferi de viciul tuturor analogiilor. Ca să te vindeci de o boală, trebuie mai întîi să ai încredere în medic şi în medicină. Altfel nu crezi în diagnosticul medicului, nu iei medicamentul recomandat, nu urmezi tratamentul şi... mori. Dar chiar dacă reuşeşti să te vindeci de la sine, mai bine zis prin forţa organismului, nu vei şti niciodată dacă medicul şi medicina au avut dreptate sau nu şi nici cu cît ai fi putut ajuta organismul în lupta sa cu boala, pentru a grăbi sau a desăvîrşi procesul de vindecare.

— După cum şi cosmonauţii au pornit la drum cu o nesfîrşită încredere în ştiinţă. Altfel nu o făceau. După cum vezi, eu unul fac parte dintre credincioşi. Îţi doresc să întîlneşti cît mai mulţi.

— Îţi mulţumesc. La revedere.

Iudith MOSCU

FILMUL MEU

Am un fel de soare pe la ferestre, ciripesc cu o tristă vioiciune cîteva păsărele, parcă s-ar însenina, dar nu am energia necesară observaţiilor critice. N-am puterea să-mi judec semenii, n-am chef de chef, n-am nici o dorinţă să vă spun ce cred despre şi ce gîndesc cu privire la... N-am puterea să mă enervez nici măcar pentru folosirea acestui adjectiv neromânesc: „calamitat", în locul îndătinatului „năpăstuit"... Care adjective? Care observaţii, care chef, ce dorinţe, care păsărele, ce fel de telecronică? Cînd se abat peste noi asemenea nenorociri — la plural, căci niciodată o nenorocire nu vine singură — nu e uman să ai spirit critic, chiar dacă spiritul critic e tot ce ne-a dat mai bun cerul. Dar dacă acelaşi cer ne-a putut trimite săptămîna trecută potopul acela de dureri — atunci să mă lase-n pace, sînt gata să-i refuz bunătăţile, deşi ştiu că fără el, fără ele, îmi va fi şi mai greu.

TELE cronica

Mărturisesc că în săptămîna asta n-am vrut nici un fel de telesport. Singurele emisiuni care m-au interesat au fost telejurnalele (de seară şi noapte). Regretul neruşinat că nu puteam vedea în întregime baschetul mondial — nu m-a încercat. Luni noapte, cele 10 minute din Brazilia — Iugoslavia nu mi-au spus nimic. Duminică, la 16, sovieticii cu cehoslovacii mi s-au părut plicticoşi (poate că aşa şi era, azi în baschet totul se rezolvă simplu de la cotele 2,00 m — 2,15 m) — văzusem minute întregi de apă tulbată peste cîmpurile noastre, prin casele noastre, văzusem televizoare curgînd la vale alături de vite şi mese şi... Aveam alte imagini pe retină şi-ntotdeauna filmul din capul nostru, durerea din suflet sînt mai puternice, infinit mai puternice decît enervarea lui Zarmuhamedov ratînd un coş. Sergio şi Ciosici ştiau de ale lor — eu ştiam de ale mele, aveam filmul meu de televiziune în care dormeam o dată într-o şură lîngă Dej, în fîn, tînăr ostaş, plecam cu Mandric şi Ţic la Sărmaş să scriem despre brigadierii care construiau conducte de gaze, o vedeam pe Unirea-Dej jucînd în C, — şi deodată, copilăreşte, mă podideau lacrimile pentru fotbalul care se joacă în Transilvania. Mă uitam ca prostu' la baschet şi mintea mea de telesportiv se du cea nestrunită la toate echipele aceleea ardeleneşti, cu fotbalul lor curat, cinstit, cu stadioanele lor... Doamne, ce iarbă dumnezeiască am găsit o dată într-o poiană lîngă Bistriţa Năsăudului, căzînd de pe bicicletă, în timp ce Mandric rîdea de mine şi mă chema să plecăm mai departe, să călărim nu ştiu unde. Vedeam cai morţi, biciclete moarte, nu mai vedeam iarbă, şi de fiecare dată cînd apărea o femeie printre ruinele pustiului de apă, mă gîndeam dacă nu e la faţa aceea care lîngă Moci (sau lîngă Luduş?), într-o noapte cu lună, în urmă cu 20 de ani, m-a întrebat, mîngîindu-mă, cîţi ani am. Şi cu o pietate care nu-mi este în fire, începeam, după aceea, să număr şi să numesc — înmărmurit în faţa imaginilor incredibile — oamenii cunoscuţi pe acolo, de la colonei şi locotenenţi care m-au învăţat să trag cu puşca şi să curăţ calul, pînă la scriitori, de la frizeri şi actori, pînă la extreme stîngi şi halfi în echipe de rezerve. Mă încurcam, rătăceam: Coşterul era locotenentul meu de artilerie, sau fundaş la Unirea Dej? Era parcă un inter la Gherla, cum îi zicea — Roşca, sau Roşca îi chema pe cofetarul din Sighişoara...? Nu plîngeam în timpul filmului meu. Era roua ierbii, într-o dimineaţă, de mult, cînd am plecat să jucăm fotbal într-un luminiş lîngă Lipova, soldaţi într-o oră de repaus, după o noapte pe cai — roua aceea rătăcea luni noaptea pe obrazul meu.

Poate că se înseninează, şi săptămîna viitoare vom avea suflet să discutăm despre Năstase, Ţiri, Ashe, Passarel, şi chiar Guadalajara. Căci, fără suflet — „sufletul acela-n trei învelişuri", de flăcău de pe Crişuri...

BELPHEGOR

Sub semnul selecţiei...

Pregătirile atleţilor pentru concursul republican de primăvară

Sîmbătă şi duminică pe „Republicii" va avea loc concursul republican de primăvară al atleţilor seniori, care, avînd rolul de a verifica actualul stadiu de pregătire a alergătorilor, săritorilor şi aruncătorilor noştri, va constitui deci, un veritabil concurs de selecţie pentru alcătuirea loturilor republicane în vederea întrecerilor interne şi internaţionale ale acestui an.

Ne-am dus duminică la Centrul „23 August" pentru a urmări un obişnuit concurs de copii şi n-am fost surprinşi cituşi de puţin văzînd, în mulţimea de copilandri de-o şchioapă, cîteva tricouri albastre cu tricolorul pe piept — semn că purtătorii lor urcaseră, deja, pe cea mai înaltă treaptă a podiumului unui campionat naţional. Pînă la concurs mai erau cîteva zile şi, în anticamera marilor performanţe sportive, duminica e o zi obişnuită, în care odihna este condiţionată exclusiv de planificarea antrenamentelor şi concursurilor.

...L-am văzut astfel la „lucru" pe primul român care va sări probabil 17 m la triplusalt. Calităţile pe care le are şi seriozitatea de care dă dovadă în pregătire îl fac pe Corbu unul dintre candidaţii cei mai bine plasaţi în lupta pentru supremaţia mondială a „cangurilor". L-am văzut duminică, la ora prînzului, cînd ceilalţi părăseau stadionul, făcînd „încălzirea" cu o conştiinciozitate care ne-a amintit-o pe Iolanda Balaş...

...L-am văzut lîngă groapa de prăjină pe Dinu Piştalu,

Carol Corbu, suprem efort spre un nou record la triplusalt

Foto: N. DRAGOŞ

pregătind, împreună cu antrenorul său, prof. M. Berbecaru, zboruri cît mai înalte. Bucuros de recordul realizat cu o săptămînă în urmă, era în acelaşi timp trist, căci lipsa prăjinilor îi întîrzie progresul către cele „17 picioare" (5,18 m) rezultat cu care ar intra în „lumea bună" a celor mai renumiţi săritori. Ne-a mărturisit că forma ascendentă în care se află are şi un substrat... psihic: „Pînă acum mă „băteam" numai cu Astafei. Cîştiga el un concurs, următorul îl cîştigam eu; şi asta se repetă invariabil de 3—4 ani, încît ne-am şi „plictisit" unul de altul. Cei 4,90 m reuşiţi de Ligor m-au pus însă pe gînduri şi pe... fapte, şi cred că nici Petca (n.n. Astafei) nu-şi va pune prăjina în... cui".

...Am fi vrut să vedem la antrenament şi un aruncător de greutate, lîngă al cărui nume să putem alătura, pentru a treia oară în acest reportaj, cifra 17. Dar ştiţi bine că asta nu se poate acum deşi acest 17 de la greutate e mult mai... mic decît cei pomeniţi mai sus. Cineva ne-a promis, totuşi, că nu peste mult timp... N-am vrut să-l necăjim, dar n-am putut să nu ne gîndim că sîntem singura ţară — în care atletismul e o treabă serioasă — unde se sare la triplusalt mai mult decît se aruncă la greutate. Şi Corbu progresează continuu!!

Vladimir MORARU

Amînarea plenarei Comitetului Federal de schi, bob şi biatlon

Din motive obiective, plenara Comitetului Federal de schi, bob şi biatlon, ce trebuia să aibă loc în ziua de 30 mai, se amînă pentru data de 20 iunie.

ŞTIRI LA ZI

● Alte întreceri susţinute de scrimerii italieni ● Trăgătorii de la Poznan, la Cluj ● Prezenţe româneşti la turneele de la Magdeburg şi Eisenach

● Scrimerii italieni prezenţi la concursul triunghiular de la Bucureşti au susţinut separat alte două întîlniri cu echipe de club din Capitală. Astfel, floretistele italience au evoluat în compania scrimerelor clubului I.E.F.S. (cu o formulă de 5 concurente), de care au dispus cu scorul de 15—10: *Lorenzoni 4 v., Giudice, Collino şi Oresti cîte 3 v.*, respectiv *Luminiţa Popescu 4 v., Gabriela Ştefănescu 3 v., Rodica Văduva şi Maria Voinea.*

În acelaşi timp, echipa de spadă a „squadrei azzurra" a avut drept adversară formaţia Universităţii. La capătul unei întreceri echilibrate, spadasinii bucurşteni, cu un finiş mai bun, au reuşit să-şi apropie victoria cu 11—5 (*Sîrbulescu şi Cerea cîte 4 v., Chifor 2 v. şi Bălan, respectiv Cardone şi Cipriani cîte 2 v. şi Vino*).

● La sfîrşitul acestei săptămîni (23 şi 24 mai), selecţionatele de scrimă ale oraşului Cluj vor susţine o întîlnire amicală cu cele ale oraşului Poznan (Polonia). Întrecerea va avea loc la toate probele. Se duc tratative pentru ca la concursul de floretă fete să participe şi echipa Şcolii sportive din Oradea.

● În afară de Como (patrulaterul feminin de floretă România — Franţa — Italia — Ungaria şi trofeul „Floreta de argint"), cîţiva dintre scrimerii noştri fruntaşi vor fi prezenţi sîmbătă şi duminică în alte două concursuri internaţionale, ambele în R.D. Germană.

La Magdeburg este programat un turneu de floretă fete şi spadă cu participarea a peste 100 de trăgători. România va fi reprezentată de *Adriana Moroşan, Rodica Văduva, Iosif Sepeşiu, Al. Istrate, Nicolae Iorgu, Ştefan Moldanschi şi Nicolae Marinescu.*

La Eisenach va avea loc un turneu de sabie rezervat trăgătorilor sub 20 de ani. Din ţara noastră vor participa sabrerii *Ion Pop, Cornel Marin şi Emil Oancea.*

Să te întorci cu încredere la Cluj!

Au mai rămas doar 40 de zile pînă cînd tînărul IOAN ALOAŞ se va întoarce la Cluj, oraşul natal de care s-a despărţit acum 4 ani, cînd a trebuit să ia drumul Găieştiului — locul penitenţei sale minore (Institutul de reeducare) — unde urma să rămînă pînă la majorat.

Ştiam că este un handbalist excelent (finalele republicane ale institutelor de acest profil o dovediseră din plin) şi voiam să-i aflu proiectele sportive — legate de perioada post-institut —, de cele profesionale edificîndu-mă diploma de absolvent al şcolii de meserii (mecanici auto) pe care Aloaş a absolvit-o recent.

Lucid şi foarte circumspect — cum sînt, de altfel, majoritatea tinerilor care şi-au petrecut adolescenţa în alt context decît căldura familiei şi ambianţa plină de farmec a prietenilor — Aloaş rezumă: „Aş vrea să joc în divizie. Dar cine ştie ce m-aşteaptă la Cluj?!" *— se întreabă, făcîndu-mă să înţeleg, totodată, că nu de el depinde, ci de aceia cărora o să le solicite, ulterior, o legitimare.*

Iar aceia — crede interlocutorul meu — vor evita, cînd îi vor descoperi antecedentele, să-i acorde credit. Antecedente care, rezumate sub emblema: „Institut de reeducare", sună alarmant, dar care, în fond, se reduc la o clipă de rătăcire trăită la 14 ani.

Şi iată-ne coborînd — ca într-o istorie tristă şi străină — în seara aceea geroasă din decembrie '66, într-un parc de la marginea Clujului. Patru puşti, întîrziaţi peste ora permisă vîrstei lor, trag, pe rînd, dintr-o ţigară. Priza îi narcotizează. Ar dori-o repetată, dar „Snagovul" consumat fusese singura rezervă. Scăparea?

— Chioşcul din curtea şcolii alăturate, lansează puştiul blond şi toţi escaladează gardul, luînd cu asalt gheretа ce ascundea „haşişul" mult dorit. Şi astfel, conţinutul ei de ciocolată şi ţigări este trecut, curînd, în buzunarele lacome ale celor patru „invadatori".

Mai fericiţi ca niciodată, „eroii" fac drum întors, urmînd ca, în singurătatea parcului, să savureze proaspăta achiziţie. Numai că, sub povara acesteia, puştiul blond care dăduse tonul tristei expediţii îşi aminteşte de o spusă a mamei: „Să nu te atingi de ce-i al altuia" şi, într-o criză de conştiinţă, aruncă într-un boschet tot ce-i revenise din dreapta împărţeală şi dă să fugă, vrînd parcă să uite de greşeală.

E, însă, tîrziu, faptele sînt consumate, omul de ordine pune deja întrebări.

Cel mai greu acuzat e, bineînţeles, cel cu intenţia. Adică, puştiul acela blond în care se identifica şi talentatul handbalist al liceului nr. 10.

★

Au trecut patru ani.

Peste 40 de zile, Aloaş se va întoarce acasă, la Cluj. Va aduce cu el diploma unei şcoli profesionale, certificatul maturităţii în gîndire şi acţiune şi recomandarea unei înalte pregătiri sportive.

Dovezi ale unei activităţi îndelungate şi laborioase, care-i fac cinste şi care-i vor sluji în noua viaţă pe care o va începe mîine.

Dar „cine ştie?!" — revine el obsesiv, gîndindu-se că, în ochii drastici ai societăţii, valoarea diplomelor şi a certificatelor scade imens sub parafa: „Institut de reeducare".

Şi asta pentru că foarte mulţi nu cunosc că aici — în aceste institute — se face tot atîta carte ca şi „afară", că se însuşesc meserii pe măsura aptitudinilor fiecăruia, că se deprind legile unei vieţi ordonate şi corecte, că noţiunea de „datorie împlinită" este cuvînt de ordine, că virtuţile sportului (cinste, curaj, loialitate, modestie, devotament) sparg perimetrul arenei, instalîndu-se adînc în „eul" fiecărui practicant.

... Că tinerii, dornici de afirmare (nu spunem reabilitare, considerîndu-l un cuvînt prea dur vizavi de vîrsta la care copiii comit unele greşeli), se devotează trup şi suflet unei activităţi, „de multe ori devenind nişte tipi reprezentativi ai unui sector de activitate" — cum ne informează pedagogii ce urmăresc evoluţia ulterioară a elevilor din colonii...

... Că suspiciunea este omenească dar, întinsă dincolo de limite, devine inumană, generînd frică şi distrugînd sensibilităţi.

Iată cîteva elemente de care trebuie să ţină seama aceia cărora li se va adresa, peste aproape două luni, tînărul sosit la Cluj cu diplome care poartă parafe ce pot stîrni alarmă.

Privit fără suspiciuni şi scutit de tracasări şi tergiversări, el va recăpăta curînd încrederea şi, odată cu ea, tinereţea. Tinereţea de care are atîta nevoie. După cum, cei care i-o redau au nevoie de roadele acesteia.

Crezînd în existenţa unor spirite pedagogice şi prieteneşti, care urmează să protejeze şi să îndrume o „tinereţe" derutată, îi spunem blondului aceluia tăcut, traversat de întrebări: SĂ TE ÎNTORCI CU ÎNCREDERE LA CLUJ!

Nuşa MUŞCELEANU

break!stop!...box!

PERSPECTIVA

Vorbeam, cu cîtva timp în urmă, de necesitatea unui număr mai mare de meciuri amicale cu adversari de „culoare", ca mijloc ajutător pentru pregătirea boxerilor noştri în vederea celei mai mari competiţii pugilistice amatoare — turneul din cadrul Jocurilor Olimpice. Porneam de la cîteva constatări şi anume: stilul diferit în boxul practicat de aceştia faţă de cel al europenilor — de exemplu —, handicapul psihologic suportat în faţa unor astfel de adversari, numărul tot mai mare de boxeri negri şi mulatri participanţi la J.O.

În drumul spre medalii sau spre trepte mai înalte ale podiumului din arena „Mexico", Gîju, Silberman, Alexe, Antoniu şi Cuţov, au fost stopaţi de boxeri de „culoare", primii patru pierzînd meciurile chiar înainte de limită. Concluzionînd că nu valoarea acestor boxeri a fost determinantă în rezultatele respective, ci — în mod deosebit — neadaptarea la stilul şi la anumite procedee tehnico-tactice specifice boxului lor, apreciem nevoia căutării şi găsirii posibilităţilor de cunoaştere, în confruntări amicale directe, a unor asemenea viitori adversari.

Strădaniile federaţiei de specialitate, în acest sens, au dat roade. În lunile care urmează avem perfectate meciuri cu echipele reprezentative ale S.U.A. şi Ghanei. Problema care se ridică acum, în legătură cu aceste întîlniri, este aceea a formării garniturilor noastre. Şi, încercînd să analizăm acest aspect, trebuie mai întîi să răspundem la o întrebare: ce urmărim? Vrem neapărat un rezultat de 8—3 sau 9—2?... În cazul acesta, urcăm în ring pe Mihai, Ciucă, Dumitrescu, Gîju, Dobrescu, Cuţov, Silberman, Covaci, Chivăr, Monea şi Alexe, şi am răspuns la întrebare! Rezultatul ne va mulţumi, îl vom insera cu majuscule în palmaresul nostru şi el ar confirma, încă o dată, valoarea actuală a pugilismului românesc. Mai mult, înfrîngerea oricărui component din echipa de mai sus ar constitui o surpriză, ţinînd seama de faptul că printre adversarii noştri nici un „nume" nu este consacrat pe plan internaţional.

Nu putem afirma că la categoria semigrea, de pildă, avem, la ora actuală, un boxer mai bun ca Monea şi că acesta nu ar avea prima şansă în apropiatele confruntări internaţionale. Dar, întrezărim noi posibilitatea ca Monea — precum şi Ciucă, Gîju, Covaci sau Chivăr — să ne mai reprezinte la J.O. de la München şi să afirmăm că, introducîndu-i acum în echipă, vizăm experienţa în faţa boxerilor de „culoare"? Nu cumva atunci, în 1972, un Gyorfi sau Constantinescu, un Ivan sau Mihalcea, se vor speria de asemenea boxeri de culoare, aşa cum s-a întîmplat la Mexico cu Gîju, Silberman şi Alexe?

De aceea, cred că unghiul sub care privim meciurile cu echipele Ghanei şi S.U.A. trebuie să cuprindă în perspectiva sa atît cît este necesar pentru un rezultat pe măsura prestigiului de care ne bucurăm, cît — în special — folosul pentru marile competiţii care ne aşteaptă în următorii doi ani.

Departe de noi gîndul ca, prin exemplele date, să anticipăm soluţii pentru acum sau mai tîrziu şi — cu atît mai puţin — să subestimăm valoarea apropiaţilor adversari. Dar, ca principiu, trebuie să recunoaştem că ideea perspectivei necesită o preocupare permanentă. În fond, prestigiul îl putem etala prin însuşi faptul că acum, în 1970, avem asigurate — şi le experimentăm — rezervele necesare obţinerii unor bune rezultate în marea confruntare din 1972.

Constantin CHIRIAC

Un nou record republican în „Cupa Olimpia"

Întrecerile de tir organizate de clubul sportiv Olimpia care s-au bucurat de o bună organizare au luat sfîrşit. Protagonistul ultimei zile a fost Lucian Giuşcă (I.E.F.S.), care a depăşit recordul republican la proba de pistol standard cu 3 p., realizînd 572 p. Un alt record republican a fost egalat de juniorul Ion Corneliu (Steaua) la proba de pistol sport, cu 571 p.

Înainte de a trece la inserarea rezultatelor tehnice din ultima zi de concurs, trebuie să menţionăm că o serie de trăgători din lotul republican de seniori la unele probe au concurat sub posibilităţile lor. Timpul scurt care ne-a rămas pînă la confruntarea cu cei mai buni sportivi ai lumii de la începutul lui iunie trebuie să fie bine dozat, astfel ca lotul nostru să se prezinte la adevărata valoare la primele întreceri ale anului.

Rezultate: **Armă aer comprimat 40 f. picioare seniori:** 1. N. Rotaru (Metalul) 367 p, 2. T. Coldea (Steaua) 361 p, 3. M. Satala (Viitorul Focşani) 360 p, 4. L. Cristescu (Steaua) 359 p, 5. P. Sandor (Steaua) 357 p, 6. O. Galea (I.E.F.S.) 348 p. **Junioare:** 1. Victoria Savovici (Dinamo) 358 p, 2. Angela Tudorică (Dinamo) 356 p, 3. Marina Vasiliu (Dinamo) 344 p. **Pistol standard 60 f. seniori:** 1. L. Giuşcă 572 p. — record republican, v.r. 369 p, 2. G. Maghiar (Dinamo) 553 p, 3. M. Dumitriu (Steaua) 550 p, 4. A. Gered (Steaua) 536 p, 5. M. Niţă (Olimpia) 523 p, 6. D. Marinescu (Olimpia) 520 p.

Întrecerea dintre cluburile Olimpia Bucureşti şi Ujpesti Dosza Budapesta a luat sfîrşit cu scorul de 19—11 în favoarea oaspeţilor.

P. GORETI
antrenor